

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku J. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 grudnia 2016 r.,

zażaleń organu rentowego: na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUz (...)

oraz na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUz (...),

odrzuca zażalenia.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w W. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27 kwietnia 2016 r. wydał dwa postanowienia. W pierwszym z nich oddalił zażalenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. na postanowienie Sądu Okręgowego w W. XIV Wydziału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 października 2015 r. odrzucające apelację wniesioną przez organ rentowy od wyroku tego Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. (III AUz (...)). W drugim kontestowanym przez organ rentowy orzeczeniu Sąd drugiej instancji oddalił zażalenie organu rentowego na postanowienie Sądu Okręgowego w W. XIV Wydziału Ubezpieczeń Społecznych z

dnia 18 stycznia 2016 r. odrzucające zażalenie tego organu na postanowienie tego Sądu z dnia 23 grudnia 2015 r. oddalające jego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji (III AUz (...)).

Powyższe orzeczenia zapadły w następującym stanie sprawy. Pełnomocnik organu rentowego do wniesionej apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2014 r. załączył pełnomocnictwo wraz z odpisem apelacji, ale zabrakło odpisu tego pełnomocnictwa dla strony przeciwnej. W tej sytuacji Sąd pierwszej instancji wezwał organ rentowy do uzupełnienia ujawnionego braku formalnego apelacji pod rygorem jej odrzucenia. Zgodnie z twierdzeniem pełnomocnika organu rentowego, odpis pełnomocnictwa został przesłany listem poleconym do tego Sądu wraz z pismem przewodnim z 29 stycznia 2015 r., jednakże z adnotacji biura podawczego wynika, że takie pismo zostało przesłane bez załącznika. Wobec nieuzupełnienia braku formalnego apelacji, Sąd pierwszej instancji apelację odrzucił. Pełnomocnik organu rentowego złożył zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji. Postanowieniem z dnia 25 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone postanowienie z zaleceniem, aby Sąd pierwszej instancji przed ostatecznym orzeczeniem wyjaśnił sporne kwestie kompletności przesyłki oraz zgodności adnotacji o braku załącznika (odpisu pełnomocnictwa) z rzeczywistym stanem rzeczy. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. odrzucił apelację organu rentowego, argumentując, że z dokonanych ustaleń, w szczególności z zeznań świadków w osobach pracownika organu rentowego oraz pracownika biura podawczego Sądu, nie wynikało, że brak formalny apelacji w postaci nadal brakującego odpisu pełnomocnictwa pełnomocnika organu rentowego dla strony przeciwnej był uzupełniony w wyznaczonym terminie. Także na to postanowienie organ rentowy złożył zażalenie, a ponadto wniosek o przywrócenie terminu do złożenia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z 9 grudnia 2014 r.

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 r. Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o przywrócenie terminu apelacyjnego zaskarżenia. Po rozpoznaniu zażalenia organu rentowego na to postanowienie Sąd ten odrzucił jej postanowieniem z dnia 18 stycznia 2016 r., uznając, że nie przysługiwał od niego środek zaskarżenia. Pełnomocnik organu rentowego zaskarżył zażaleniem także to

postanowienie i wniósł o jego uchylenie, twierdząc, że na kontestowane postanowienie przysługuje środek zaskarżenia, ponieważ kończy ono postępowanie w sprawie.

Zarówno zażalenie na postanowienie z dnia 19 października 2015 r. o odrzuceniu apelacji, jak i zażalenie na postanowienie z dnia 18 stycznia 2016 r. odrzucające zażalenie na postanowienie o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji rozpoznał Sąd drugiej instancji, który oddalił oba zażalenia odrębnymi postanowieniami z tej samej daty 27 kwietnia 2016 r., uznając, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, iż brak formalny apelacji nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie. Podkreślił, że brak odpisu pełnomocnictwa jest równoznaczny z brakiem formalnym, a Sąd był uprawniony do żądania jego usunięcia pod rygorem odrzucenia apelacji dotkniętej ujawnionym brakiem. Natomiast w uzasadnieniu postanowienia oddalającego zażalenie na postanowienie o odrzuceniu zażalenia na postanowienie odmawiające przywrócenia terminu do wniesienia apelacji Sąd drugiej instancji wskazał, że postanowienie wydane w przedmiocie przywrócenia terminu do wniesienia apelacji kończy wyłącznie postępowanie w kwestii ubocznej. Dopiero postanowienie o odrzuceniu apelacji, które powinno towarzyszyć postanowieniu oddalającemu wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia może być traktowane jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie. Tymczasem odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia jej braku formalnego w wyznaczonym terminie wykluczało pozytywne rozpoznanie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia, który został prawidłowo odrzucony prawidłowo na podstawie art. 370 *in fine* k.p.c.

W zażaleniu na te dwa postanowienia Sądu drugiej instancji z dnia 27 kwietnia 2016 r. pełnomocnik organu rentowego zarzucił naruszenie art. 370 w związku z art. 397 § 2, art. 380, 359, 365 oraz art. 394 § 1 k.p.c., twierdząc, że kontestowane orzeczenia zamykają temu organowi drogę do zaskarżenia wyroku Sądu pierwszej instancji, a tym samym pozbawiają organ rentowy podstawowego prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego. Podtrzymał stanowisko, że pełnomocnictwo procesowe było złożone w sprawie wraz z apelacją, a jego ważność nie została przez Sąd podważona. Utrzymywał, że odrzucenie apelacji z

powodu braku formalnego może dotyczyć tylko takich braków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu. Takim brakiem, w ocenie wnoszącego zażalenie, nie był ujawniony brak odpisu pełnomocnictwa dla strony przeciwnej.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie obu postanowień Sądu Apelacyjnego z 27 kwietnia 2016 r. oraz uchylenie postanowień Sądu Okręgowego z 19 października 2015 r. i z 18 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania były dwa zażalenia zawarte w jednym piśmie procesowym wnoszącego zażalenie. Pierwsze z nich zostało skierowane przeciwko postanowieniu Sądu drugiej instancji z 27 kwietnia 2016 r., III AUz (...), oddalającemu zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji odrzucające apelację organu rentowego. Sąd ten po ponownym rozpoznaniu sprawy uznał, że pełnomocnik organu rentowego nie wykazał, iżby dołączył do apelacji odpis pełnomocnictwa procesowego dla strony przeciwnej i tego braku nie uzupełnił w wyznaczonym mu terminie, będąc uprzedzonym przez Sąd pierwszej instancji o rygorze odrzucenia apelacji w razie nieuzupełnienia ujawnionego braku formalnego w terminie.

Także drugie zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odrzuceniu zażalenia organu rentowego na postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu apelacyjnego zaskarżenia zostało poddane kontroli instancyjnej przez Sąd Apelacyjny, który je oddalił kontestowanym postanowieniem z 27 kwietnia 2016 r., III AUz (...). W takim stanie rzeczy nadal kontestowane przez organ rentowy obydwa wymienione postanowienia Sądu drugiej instancji nie podlegają dalszemu zaskarżeniu jako orzeczenia drugiej instancji wydane w wyniku rozpoznania zażaleń na postanowienia Sądu pierwszej instancji (art. 394¹ § 2 *in fine* k.p.c.). Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 370 w związku z art. 397 § 2 i art. 398²¹ k.p.c. odrzucił oba niedopuszczalne zażalenia organu rentowego na postanowienia Sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażaleń na postanowienia Sądu pierwszej instancji, bez procesowej możliwości, dopuszczalności i potrzeby weryfikacji zarzutów zawartych w tych niedopuszczalnych środkach zaskarżenia.

r.g.

